

enim esset res magni prejudicii, possent enim partes iniuicem componere, & habere super causa status, vel monachatus, vel matrimonii vnum iudicé minimū, qui sententiaret secundū earū voluntatem, quod esset absurdum, vt d. s. de liberali. Præterea natura conuentionis, & reconuentionis est, vt simul tractentur, & eodem tpe terminentur. Vnde si intelligeretur de cā prejudiciali, vt iudex inferior posset cognoscere virtute reconuentionis, hoc non posset procedere, quia non posset simul tractari, quia per actionem prejudicialē impeditur interim exercitium aliarum actionū, vt in c. tuā. de ord. cog. & quod ibi no. 3. q. 9. c. non est credendum. §. aliqñ. cū seq. c. Et hæc sunt valde notāda, p quē aperitur materia reconuentionis, & oīum iuriū de hac materia loquentiū. Hæc dicta habuit Bar. a Butr. q. idē tenuit potissimē motus, qā reconuentione prorogat & extēdit, non autē transmittit ad speciē diuersę causę. Non enim esset hoc prorogare, sed trāsferre, arg. l. sed & si manente. ff. de preca. & ff. de arbit. l. Labeo. §. 1. Et ex prædictis cōclu de, q reconuentione tollit priuilegiū pfong. & aufert sibi facultatē contradicēdi, quantū in persona est, quia dēt vel contra se, quod eligit pro se, sed non tollit priuilegium causę, de qua iudex aliās ēt partibus consentientibus cognoscere non potuisset: prorogat ergo iurisdictionem, sed non transmittit ad aliā speciē. † Tertiū quero, an in causa a appellationis ^a sit locus reconuentioni? ^b Bar. in d. auth. & consequenter breuiter dicit, q qñ ille, q appellauit, appellauit de necessitate p p iniuriā, quā arbitratur sibi factā a iudice, & sic ipse sua sponte iudicem non elegit, non pōt corā iudice appellationis reconueniri, sed dēt se defendere in prouincia sua apud suū iudicē, vt ff. cū, qui ap. pel. in prouin. l. 1. & l. 2. ff. de iud. §. hi. Ex quo dicit patere, q reus tunc impeditur agere corā alio iudice, qñ lex sibi dat iudicē in cā reconuentionis, aliās cessat exceptio, quod ēt supra dixi. Et hoc voluit Innoc. hic, qui simplr dixit reconuentionē non habere locū corā iudice appellationis, p iura præallegata. Idē Spec. in tit. de reconu. §. 2. ver. sed nunquid. Ioan. And. hic subtilius attingit hanc materiam. Dicit enim q fm opinionē, q hēt, eam fieri non posse post litē contestatā, planū est, q si est appellatum a diffinitiuā, vel interlocutoria post litē contestatā, non procedit reconuentione, vbi verō appellatū esset ante lit. contesta. quandiu pendet articulus appellationis, i. cognitio, an fuerit bene vel malē appellatū, non pōt fieri reconuentione, quia nec tūc super principali proceditur. Si autē pronunciauit iudex illius appellationis bene appellatum, & cepit de principali cognoscere, tunc cū successerit iudici causę principalis, bene procedit coram illo reconuentione. Si verō pronunciauit male appellatū, causa remittitur ad iudicem a quo, de app. c. vt debitus. & sic cū ibi non fiat conuentione, nec reconuentione, si tamē ex iuribus delationis cognoscit iudex appellationis de principali, vt in c. cum appellationibus. de appella. lib. 6. cognoscit ēt de reconuentione, & idem vī voluisse Cy. in l. per hanc. C. de tēp. appel. D. Ant. dicit, q si originarius reus appellauit, non pōt fieri reconuentione, quia remanet reus, vt in principali, de except. c. significauit. & no. de renun. c. in p. sententia. Sed hoc non puto bene dictū, quia licet ipse appellauerit, & remaneat reus, tamē sicut ipse idem potuisset reconuenire actorem corā iudice a quo, ita dēt posse coram iudice ad quē, qui succedit loco iudicis a quo. Fateor enim q ipse nō possit reconueniri, quia ipse est reus, sed reconuenire sic, & hoc in casu quo fieri pōt, vt supra dictum est. Redeo ad dicta sua, si appellat actor, vbi dicit Ioā. And. & Cy. reconuentionem locū non habere, stat cū eis. Sed vbi dixit locū habere, dicit, q si sumus in tali casu, p p quē habeat appellans ius reuocandi domū, q quandoq; fit p. tēp. appellationis, no. in c. si de foro cōpeten. vbi procedit reconuentione, si non hēt ius reuocandi domū, tunc hēt locū reconuentione in casu, in quo dixit Ioā. And. qā cū permittit reconuentionē, qñ est delata, vel iustificata appellatio, iam est releuata iniuria & necessitas & stimulus, p p quā necessitabitur agere. Itē q iurisdō talis iudicis esset prorogabilis, ergo & c. Et hæc opi. Ioā. And. & Cy. mihi placet, quia ex quo succedit loco iudicis a quo, dēt succedere cū oībus appenditiis & qualitatibus suis, vt sic subrogatū sapiat naturā subrogatū, vt lite pendēte. c. ecclesia. Et debuit actor cogitare hoc euenire posse, arg. ff. loca. l. si q domū. & sic satis vī elegisse. Nō ob. iura alleg. p Bar. & Innoc. qā debent intelligi, q

debent appellantes se defendere in prouincia, si cōueniatur ab aliis, q ab appellato, & licet procedat hæc difficultas in appellatione iudiciali, tamē in extraiudiciali certū est reconuentionem fieri posse. Illa enim esset prouocatio ad cām, vt no. Spec. in d. §. 2. ver. sed nūquid. † Quartū quero, an vbi intētatur offiū iudicis, hēt locū reconuentione. Io. And. dicit hic, q sic si intētatur principaliter. Nā si incidēter, tunc non hēt locū reconuentione, arg. c. 2. de offi. iud. & bene dicit. Nā qñ intētatur principaliter, succedit loco actionis, vt in d. c. 2. & intellige fm casum illius c. 2. qñ aliqd indirectē petitur a parte. Secus si simpliciter petitio concluditur iudici, & idē quod Ioā. And. tenet Bar. in auth. & consequēter. & dicit forte casum in l. 1. in fi. ff. de variis & extraord. cog. & bene, & vide p Spec. in tit. de reconu. 33 vbi inuenies plures qō. in hac materia. † Vlti. hic quero, corā q b. iudicib. hēt locū reconuentione? Sol. vt patet ex p. dictis hēt locū corā ordinario. Itē corā delegato, vt hic, quod intelligit Bar. vt supra dixi in notabilibus, nisi sit electus ex consensu partium. Do. Anto. putat hic simpliciter reconuentionē habere locū p quemcūq; sit impetratus, quia ex quo actor agit corā eo, non dēt designari coram eodē se defendere. Mihi placet primū, qā lex non supplet, vbi partes sibi prouiderunt, arg. in l. fi. C. de pac. conuen. d Hinc est, q corā arbitris ^d nō hēt locū reconuentione, vt supra dixi in notabilibus, & intellige de arbitris cōpromissariis: de arbitris iuris posset dubitari, qā hēt ordinariā, cū habeant iurisdictionem a lege. † Hinc est q ab eis appellatur, ^e vbi alias ab arbitris cōpromissariis non appellatur, vt probatur in c. ab arbitris. de offi. deleg. lib. 6. Spec. tamē determinat contrariū in tit. de reconu. §. effectus. ver. sed nunquid, vbi tenet reconuentionē ēt corā arbitris iuris non procedere, & mouetur per duas rōnes. Prima, ne negotiū recusationis plus debito prorogetur. Secūda, qā arbiter est iudex certi & determinati articuli, recusationis, vnde nō dēt se impedire de aliis qōnibus. † Ex prima rōne no. q in cā exposcente celeritatē non admittitur reconuentione. Sed cōtra hoc facit l. sed & hæc. §. non solū. ff. de procu. vbi in cā damni infecti admittitur reconuentione, & tñ exigit celeritatem. l. 1. & quod ibi no. ff. de dam. infect. Satis credo posse dici, q illa lex procedit non in vera reconuentione, sed potius in conuentione quę fit corā iudice alias ipsi actoris, ita q terminata prima qōne, pōt adhuc cognoscere de causā rei, cū tūc nō sit necesse, q simul tractentur, & vide quod no. in c. 1. de ordi. cog. Et an & qñ in

ADDITIONES.

- a ^a Causa appellationis. Adde Do. de Rot. hic, eod. tit. in antiquis. ZACHAR. ^a Adde Card. in clemen. sepe. §. non. q. 10. & ibi plenissime p Lanfran. de Oria. & remissive in apost. Celsi ad eum. in uer. reconuentionem. de uerb. signifi. de quo plene per Bal. in l. per hanc. in ult. col. uer. extra glo. quarit hic Cy. C. de temp. appellatio.
- b ^b S. E. B. S. A. P. ^b Locus reconuentionis. Vide Ange in l. 2. §. legatis. ff. de iud. & Innoc. in c. cum nobis. de elect. cum alleg. per Alex. in d. auth. & consequēter. in apost. ad Bar. uide etiam D. Iafin l. ita demum. C. de procur.
- c ^c ZACHAR. ^c Item coram delegato. Amplio & ad unam causam, no. Bar. in l. fi. quod quisque iur. sed non poterit iterum conueniri reus ex alia causa coram eodem, ut ibi per eum. Et quid si impetrans renouat impetrationē? uide Alex. plene ibidem, tu adde his quod posui in apostil. ad istum in c. cum dilectus. nu. 3. in uer. reconuentione. supra de arbit. And. Barba. ^c An reconuentione habeat locum coram delegato, dicas q coram delegato de partium consensu non habet locum, uide Innoc. in c. 1. de mutu. peti. & uide per Bar. in l. fi. C. de sent. & in auth. & consequenter. eod. tit. & ibi etiā per Bal. & in l. non distinguemus. in §. itē si quis. de arbit. & per Bal. in l. neq. C. de comp. & uide etiā Ioā. Cald. & D. Abb. in c. 1. in §. uolu. de mutu. peti. & uide per Bal. in tit. de controuer. seu. apud par. term. in 2. col.
- d ^d S. E. B. S. A. P. ^d Coram arbitris. Quare coram delegatis habet locum reconuentione, nō coram arbitris, tradit D. Ant. in c. cum dilectus ubi etiā D. Abb. supra de arbit. latius D. Iafin l. est receptū. col. fi. ff. de iurisd. omn. iud. ubi ponit singularem limitationem, q non procedat, quādo statutum cogit ad cōpromissum, tūc enim corā arbitro hēt locum reconuentione, ut ibi per eum.
- e ^e Appellatur. Vtrum a sententia arbitri, a lege, uel statuto electi possit appellari, uide Bar. in l. eū spalis. C. de iud. qui tenet, q sic idē ibi concludit Moder. princeps Do. Iafin §. no. ubi late attingit istum passum, & in l. admonēdi, in lectu. in 10. col. ff. de iudi. A sententia uerō arbitri electi ex uoluntate partium non appellatur, ut in dictis locis. Aene. de Falco.
- ANT. FRANC. ^e An a sententia arbitri appellatur, dicas q regulariter non appellatur. l. diem proferre. in §. stari. ff. de arbit. l. societatem. in §. arbitrorū ff. pro soc. & hoc idē, quia ex tali sententia non oritur actio iuxta ea, quæ habentur in l. cum antea. C. de arbit. tamen si ex forma statuti oritur actio, posset appellari, ut per Bal. in l. nemo potest. ff. deleg. 1. & per Alexan. in l. arbitro. ff. qui statū. cog. & habetur in c. ab arbit. de offi. delega. lib. 6. & per Spec. in tit. de appella. in §. in quibus. uer. 16. & seq. in §. audendum. in uer. item a sententia. & in tit. de arbit. in §. 1. & plene tractat in l. cum specialis. hic allega.